

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.195 van 5 maart 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 17 oktober 2008 houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 november 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYASSE, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Turkse nationaliteit te zijn.

Op 2 oktober 2007 dient verzoeker een aanvraag om visum type D in bij de Belgische ambassade te Ankara.

Bij beslissing van 26 november 2007 wordt het visum toegekend aan verzoeker.

Op 30 maart 2008 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn echtgenote, mevrouw D., een in België gevestigde Nederlandse.

Verzoeker ontvangt een attest van immatriculatie geldig tot 30 augustus 2008.

Op 17 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Reden van de beslissing:

Uit het inlichtingenbulletin d.d. 03.02.2008 blijkt dat de echtgenote bij haar ouders in Nederland woont. Uit het verslag samenwoont d.d. 29.09.2008 blijkt dat het koppel niet meer samenwoont sedert januari 2008. De echtgenote woont bij haar ouders in Nederland wegens relatieproblemen. Er is geen gezamenlijke vestiging meer.

(…)

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging. Verzoeker voert ook een manifeste beoordelingsfout aan.

Na een theoretische uiteenzetting aangaande de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, stelt verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Verzoeker stelt dat zijn verblijfsrecht enkel wordt beëindigd omdat zijn echtgenote zou teruggekeerd zijn naar haar ouders in Nederland. Verzoeker meent dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en zijn rechten van verdediging ernstig geschonden werden, daar hij in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren. Verzoeker merkt op dat een beslissing, met dermate gevolgen voor hem en uitsluitend gebaseerd op het feit dat zijn echtgenote zou teruggekeerd zijn naar haar ouders in Nederland geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is. Verzoeker meent dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door de verwerende partij. Hij merkt op dat zijn echtgenote na enige echtelijke ruzies zomaar naar haar ouders is teruggekeerd. Verzoeker betoogt dat er derhalve geen sprake is van een ‘gezamenlijke vestiging’ als gevolg van omstandigheden buiten zijn wil, hij ter goeder trouw is en zelf steeds heeft aangestuurd op een normale echtelijke relatie. Verzoeker vervolgt dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding, dat het bestuur zich zo nodig voldoende dient te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Hetgeen in casu niet is gebeurd nu hij niet werd gehoord alvorens het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst er verder op dat hij alles in het werk gesteld heeft om tot een goede integratie in de Belgische samenleving te komen, dat hij in het bezit is van een attest van inburgering (behalve het getuigschrift cursus ‘Maatschappelijk Oriëntatie’ en het deelcertificaat van de module ‘Leertraject Nederlands Tweede Taal Breakthrough A&B’), dat hij werkwilbig is en in staat is voor zijn eigen inkomen te zorgen, dat hij sedert 30 mei 2008 vast in dienst is bij de BVBA (...) te Gent. Hij stelt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst derhalve een schending uitmaakt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verzoeker meent immers dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt (nu hij zijn vaste tewerkstelling en inkomen verliest) en dat dit tevens een schending inhoudt van zijn recht op gezins- en privéleven.

In de repliekmemoire benadrukt verzoeker dat de verwerende partij weigert rekening te houden met het feit dat er geen sprake is van een ‘gezamenlijk vestiging’ als gevolg van

omstandigheden buiten zijn wil. Verzoeker herhaalt dat hij ter goeder trouw is en zelfs steeds heeft aangestuurd op een normale echtelijke relatie.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag en naar het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is daar verzoekers echtgenote bij haar ouders woont in Nederland wegens relatieproblemen en daar uit het samenwoonstverslag van 29 september 2008 blijkt dat het koppel niet meer samenwoont sedert januari 2008.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar verzoeker de redengeving inhoudelijk betwist, voert hij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feiteenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 waarnaar de bestreden beslissing refereert voorziet dat:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

Het artikel 42quater, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat in casu werd toegepast, luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

- 1° er wordt, op basis van artikel 42bis, § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;
- 2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;
- 3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;
- 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;
- 5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

Uit het administratief dossier, meer bepaald uit het verslag van samenwoning van 29 september 2008 van de politie van Gent, blijkt dat verzoeker als motief voor de afwezigheid van zijn echtgenote opgaf dat het koppel niet meer samen leeft sedert januari 2008, dat zijn echtgenote ergens in de buurt van Utrecht woont wegens relatieproblemen. Uit het voornoemd verslag, meer bepaald uit het buurtonderzoek dat in het kader van het opstellen van het verslag werd verricht, blijkt dat de echtgenote van verzoeker niet meer op het adres verblijft sedert september 2007. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit het inlichtingenbulletin van 3 februari 2008, dat verzoeker blijkbaar niet meer samen leeft met zijn echtgenote, dewelke sedert november 2007 bij haar ouders in Utrecht zou verblijven.

Er kon dus redelijkerwijze en op grond van een correcte feitenvinding op grond van artikel 54 van het KB van 8 oktober 1981 iuncto artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet besloten worden tot beëindiging van het verblijfsrecht nu er geen gezamenlijke vestiging meer is. Het niet bestaan van een gezamenlijke vestiging wordt door verzoeker niet betwist nu hij zelf zowel in het inlichtingenbulletin van 2 februari 2008, als naar aanleiding van het samenwoningverslag van 29 september 2008, als in zijn inleidend verzoekschrift stelt dat zij echtgenote niet meer bij hem verblijft, maar bij haar ouders in Nederland.

Waar verzoeker stelt dat de gezamenlijke vestiging niet meer bestaat door omstandigheden buiten zijn wil en dat hij te goeder trouw is, wijst de Raad erop dat verzoeker dient te voldoen aan de voorwaarde van gezamenlijke vestiging en dat aldus zijn voornoemde grieven geen afbreuk doen aan de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen hem en zijn echtgenote, zodat de verwerende partij in alle redelijkheid en op grond van de wettelijke bepalingen terzake kon overgaan tot een beëindiging van het verblijfsrecht.

De Raad is van mening dat de Dienst Vreemdelingenzaken de concrete omstandigheden die verzoeker aanhaalt wel degelijk in rekening genomen heeft bij de beoordeling van zijn aanvraag, dat zij bovendien uitgegaan is, zoals blijkt uit het administratief dossier, van de juiste feitelijke gegevens en dat bijgevolg de bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond. Uit het voorgaande blijkt ook geen manifeste appreciatiefout in hoofde van de verwerende partij.

Waar verzoeker stelt dat zijn rechten van verdediging ernstig geschonden werden, daar hij in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren, wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Waar verzoeker nog van mening zou zijn dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden is doordat hij in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren, wijst de Raad erop dat verzoeker wel degelijk de mogelijkheid had zijn argumenten te formuleren, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, gezien hij zowel ten tijde van het opstellen van het inlichtingenbulletin van 2 februari 2008, als ten tijde van het samenwoningverslag van 29 september 2008 reeds aangaf dat zijn echtgenote terug in Nederland woonde en dienaangaande stelde dat dit was omwille van echtelijke problemen, doch naliet verdere argumenten aan te brengen. Aldus kan verzoeker niet dienstig aanvoeren dat hij niet in de mogelijkheid was om argumenten of verweer te formuleren. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn goede integratie en zijn tewerkstelling en stelt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst derhalve een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2008, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker nog van mening zou zijn dat artikel 3 van het EVRM zou geschonden zijn bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, wijst de Raad erop dat verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het ernstig en reëel risico wordt door verzoeker geenszins aangetoond.

Noch een schending van artikel 8 van het EVRM, noch een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.